

Miliony nalezené ve starém domě odkryjí temné rodinné tajemství.

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

JOSEPH FINDER

VYJEDNAVAČ

KRIMI THRILLER

VYJEDNAVAČ

**KNIHY JOSEPHA FINDERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nick Heller

Pohřbená tajemství

Samostatné romány

Vyjednaváč

Připravujeme

Rozsudek smrti

JOSEPH
FINDER
VYJEDNAVAČ

Přeložil Jan Dvořák

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Joseph Finder, 2015

Translation © Jan Dvořák, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-202-8 (pdf)

Pro Henryho

Krásný dům v anenském slohu z roku 1903 na rozlehlém rovinatém pozemku s mnoha vzrostlými stromy. Pokoje přívětivých proporcí, s elegantními dřevěnými prvky. Posuvné dveře do pouzdra a dva funkční krby s původními keramickými obklady. Dům vyžaduje modernizaci. Více informací naleznete v připojené zprávě o technickém stavu nemovitosti.

Ten dům byl ruina. Bylo to na něm vidět na první pohled. Inzerát na internetu visel sedm měsíců a zpočátku vzbudil vlnu zájmu. A také jednu nabídku tak nízkou, že realitní makléř nepovažoval za důstojné na ni vůbec odpovídat. Inzerát psal on sám a byl na něj po právu hrdý. Byl to skvělý inzerát. A taky to byla snůška lží, o čemž se ostatně ve finále každý z oněch důvěřivců, co se na dům přišli podívat, osobně přesvědčil. Totální lež. To místo bylo v tragickém stavu. Byla to bezdná díra na peníze. Potenciální kupci obvykle prchali po jedné či dvou minutách klopýtání chátrajícím interiérem.

Takže Rick Hoffman teď tábořil v prvním patře, v místnosti, která kdysi jeho otci sloužila jako pracovna. Tolik ke slavnostní přísaze, že se sem do rodinného domu na Clayton Street v Cambridge už nikdy nevrátí. Když odtud před sedmnácti lety odcházel, slíbil si, že to je nadobro.

Prosince bývají v Bostonu nepěkně mrazivé. Přesto vypnul topení, které bylo ostudně drahé, a raději využil tepla expedičního spacáku určeného do vysokohorských mrazů. Spal oblečený, na staré kožené pohovce, před zapnutým teplometem. Pracovna byla lehce cítit kočičí močí. Zdi lemovaly prosklené knihovny s právníckou literaturou, vysoké a vratké. Na otcově stole trůnil prastarý počítač IBM slonovinové barvy, charakteristické pro první počítače, a jehličková tiskárna Oki Data. Oba přístroje by se spíš hodily do smithonovského muzea. Kdyby se nějakým zázkřem vrátila osmdesátá léta, byl by vybavený. Z Rickova pokoje, který obýval až do doby, kdy odešel na vysokou školu, se stalo skladiště rozbitého nábytku a kartonových krabic plných pořadačů. Proto nyní spal na kožené pohovce v místnosti s teplotou mrazicího boxu a celkem znatelným aroma kočičí moči.

Tehdy mu došlo, že se ocitl na životním dnu.

Neměl kde jinde bydlet. Týden nazpět se musel vystěhovat z bytu ve čtvrti Back Bay, který do té doby sdílel se svou, nyní již bývalou, snoubenkou. Všechno skončilo, když mu Holly oznámila, že už si ho nechce vzít. Několik nocí strávil v motelu na Soldiers Field Road. Jenže peníze ubývaly příliš rychle a on neměl žádný příjem. Rozeslal už tucet životopisů do různých časopisů a novin, odezvy se však zatím nedočkal. Prodal na eBayi své hodinky – pěkný kousek od Baume & Merciera. Využil také stránky umožňující prodej a koupi „mírně použitých luxusních“ oděvů a rozprodal většinu svého lepšího oblečení.

Peníze mu už téměř došly. Naštěstí měl kde zdarma přespát, jenže pobyt v téhle studené díře na Clayton Street, v domě, kde on a jeho sestra prožili své dětství, ho vůbec žádným pocitem štěstí nenaplňoval.

Wendy byla o tři roky mladší než Rick. V současnosti žila se svou partnerkou Sarah v Bellinghamu ve státě Washington. Sarah

byla majitelkou veganské restaurace a jednou Rickovi řekla: „Proč to celý neprodáš? Ta ruina je k ničemu, ale pozemek by mohl pár set tisíc hodit. Já bych věděla, co s takovýma penězma udělat.“

Než Holly zrušila to zasnoubení a vykopla ho z jejich bytu na Beacon Street, přišlo mu to jako dobrý plán. Jenže teď potřeboval někde bydlet, alespoň do doby, než si najde práci a postaví se zase na nohy.

Před dvěma měsíci byl odpovědným redaktorem *Back Bay*, časopisu na křídovém papíře píšícím o bostonských boháčích a celebritách, zkrátka o vlivných lidech. Příjemně tlustý časopis obsahoval směsici podlézavého čtení o slavných šéfkuchařích, snobských svatbách a nejlepších barmanech. Byl lehce okořeněný sarkasmem tak, aby přilákal ambiciózní čtenáře, kteří sami sebe považovali za chytré a kultivované, přestože takovými ve skutečnosti nebyli.

Před sedmi nebo osmi lety celý podnik převzal místní investiční magnát Morton Ostrow a nalil do *Back Bay* spoustu peněz. Vybrousil si ho podle svých představ a dodal mu lesk. Udělal si z něj hračku bohatého muže. A s ním přišla i zlatá éra tučných platů a téměř neomezených zaměstnaneckých výloh. Jestli chcete vydělávat, musíte utrácet! To bylo jeho heslo. Kanceláře časopisu přestěhoval ze stísněného, ale elegantního domu z červených cihel na Arlington Street ve čtvrti Back Bay do přestavěné továrny na Harrison Avenue uprostřed v poslední době velice módní čtvrti SoWa plné umělců. Cihly a traverzy, obrovská tovární okna z devatenáctého století a leštěné betonové podlahy. Večírky pro vybranou společnost sponzorované vodkou Ketel One nebo Stoli Elit, odehrávající se ve spore osvětlených klubech připomínajících bunkry.

Když Rick ještě chodil do školy, nesčetněkrát se z videopůjčovny vracel s kazetou *Všichni prezidentovi muži*. Byl jím ve své mladické

vnímavosti doslova posedlý. Chtěl být stejně neohroženým reportérem jako Woodward nebo Bernstein, chtěl pátrat po podvodech a spiknutích v nejvyšších vládních kruzích. Později skutečně nastoupil do deníku *Boston Globe* do sekce *Metro*. Jeho odhalení nekalých praktik kolem soukromých věznic tehdy přitáhlo značnou pozornost. Napsal také článek o korupci v městské taxislužbě, seriál popisující, jak snadno se dá ve státě vyvlíknout z obvinění z řízení ve stavu opilosti. V tu dobu si říkal, že by opravdu mohl být na dobré cestě stát se investigativní hvězdou, novým Woodwardem nebo Bernsteinem, kdyby se ovšem na jednom literárním večírku v Cambridgi nesetkal s Mortem Ostrowem. Ostrow, malý, podsaditý Ostrow s tváří připomínající žabáka, si Ricka od prvního okamžiku oblíbil. *Back Bay* ho tehdy s nabídkou absurdně vysokého platu z deníku *Globe* přetáhl do své redakce, aby zkvalitnil jeho pokrytí „elity mocných“. Psal o skandálech na Harvardu, intrikách v budově guvernéra, klepech mezi hlavou spekulativních investičních fondů. Měl povolení odhalovat a kompromitovat.

Přišel k pěknému, prostornému bytu na Beacon Street a nádhavkem ke krásné plavovlasé přítelkyni. Vyráželi s Holly na večere nebo večírky téměř každý den. Mohl si půl hodiny před večerí zamluvit stůl v té nejmenší, nejexkluzivnější restauraci, ve které měli obsazeno na měsíce dopředu (ne roky, bavíme se přeci jen o Bostonu). Když nosil oblek, pak jediné ten ušitý Ostrowovým osobním krejčím (funkční knoflíčky na manžetách, Super 130, full canvas). Za speciální cenu pro přátele a rodinu. Jednou týdně se s Mortem Ostrowem scházeli na snídani u Mortova stolu v salonu Bristol uvnitř hotelu Four Seasons.

Byl to docela příjemný život. Dokud to fungovalo.

*

Teplomet vrčel a šuměl. Náhle Rick něco zaslechl... *cupitání* někde uvnitř zdí. Tlumené hemžení, šramot nějakých hlodavců. Myši? Krysy? Veverky? Za dlouhé roky, co v domě nikdo nebydlel, se do něj mohlo komíny nebo větracími otvory dostat cokoli. Ve zdech se mohli zabydlet hlodavci nebo ptáci. Vstal z pohovky a chvíli tiše naslouchal. Tiché škrábání přicházelo z prostoru za zadní stěnou pracovny. Udeřil do ní pěstí.

Ozval se hlasitý třesk, když se jedna z knihoven zakymácela a skácela k zemi. Sklo výplní se rozletělo po celé podlaze a na koberec vyhřezl obsah polic.

„Sakra,“ zaklel. No, ale protivné škrábání přeci jen utichlo.

Všude byly střepy, jejich špičaté hrany se třpytily do ranního šera. Na podlaze se válely červené svazky *Massachusettského soudního zpravodaje*. Rickův otec Leonard byl advokátem s vlastní praxí a klientelou, která zahrnovala i různé pochybné postavičky: striptérky, dodavatele porna, majitele klubů. Pronajímal si kancelář na Washington Street v centru Bostonu. Ve své domácí pracovně si však udržoval ještě jednu, duplicitní, sbírku právnických knih.

Rick se vypravil pro koště a lopatku, aby zametl rozbité sklo. Kumbál s náradím byl o patro níž, hned vedle kuchyně.

Dřevěné schody teď pokrývala vrstva letitého prachu a jiného smetí, včetně několika zmačkaných plechovek piva Narragansett a odhozeného obalu od kondomu. Do domu se vlámali nějakí teenageři, proto bylo dole rozbité okno. O squattery nejspíš nešlo, dům nevypadal, že by v něm někdo bydlel dlouhodoběji. Po většinu oněch osmnácti let po Lenově mozkové mrtvici byl dům pronajatý. S tím, jak místo postupně víc a víc chátralo a nikdo neinvestoval do oprav, zhoršovala se i kvalita nájemníků. Ti poslední byli tak neurvalí a hluční, že musel neustále řešit stížnosti sousedů. Před třemi roky se už Rick o pronájem ani nepokoušel.

V chodbě panovalo šero, jelikož byly všechny žárovky ve stropním svítidle prasklé. Tak jako tak ale cestu znal nazpaměť. Mohl by stejně dobře domem chodit se zavázanýma očima... Otevřel dveře kumbálu, ale žádné smetáky uvnitř nenašel. Jen změř igelitových nákupních tašek. A starý mechanický zametač na koberce, který, i kdyby náhodou fungoval, by si s většinou střepů stejně nedokázal poradit. Porozhlédl se po kuchyni. Další plechovky od piva, a také lahve a odhozené krabice od Big Maců.

„Ani se nehni, hňupe!“ zařval za ním někdo.

Rick nadskočil leknutím. Bleskově se otočil a pohlédl do tváře šlachovitému dlouhánovi s počínající pleší. Plátěná bunda, džíny a kotníkové boty.

„Jé, to jsi ty,“ zahlaholil muž. „Nazdar, chlape, rád tě vidim, Ricku!“

„A-ahoj, Jeffe,“ usmál se Rick s úlevou. „Páni, to už je let.“

„Promiň, čéče, nechťel jsem tě vyděsit. Myslel jsem, že se sem vloupalo nějaký z těch zatracených děcek z Rindge and Latin.“ Zvedl před obličej svazek klíčů a zacinkal s nimi. „Wendy mi před dvěma nebo třema rokama dala klíče a poprosila mě, abych tu na to dohlídl.“

„V pohodě.“ Rick potřásl hlavou. „Jo, fakt si toho vážím.“

Jeff Hollenbeck bydlel ve vedlejším domě. Vyrosl v něm a po smrti rodičů jej i zdědil. Byl asi o rok mladší než Rick. Rick a Jeff nebyli tak úplně přátelé, ale dost často na příjezdové cestě Jeffových rodičů hráli basket. Na garáži měli přišroubovanou železnou obruč a hráli jeden na jednoho. Jeff se svou vysokou a štíhlou atletickou postavou většinou vyhrával. Když pak nastoupil na Rindge and Latin, místní státní střední školu, odešel Rick na soukromou Lindwoodskou akademii, takže jejich už tak povrchní přátelství ještě víc ochablo. Jeff si navíc začal utahovat z Rickovy „buzerantský uniformy“, modrého blejzru, bílé košile a karmínovo-šedé

pruhované rypsové kravaty. To všechno bylo samozřejmým terčem nemilosrdného pubertálního posměchu, jejich přátelství to však zrovna neprosperovalo.

Jeff si na střední prošel marihuanovým obdobím, v jednu chvíli se skoro nechal vyloučit. Pak se ale dal dohromady a mohl nastoupit na dvouletou vyšší odbornou školu Bunker Hill. Rick si ani nevzpomínal, čím že se Jeff vlastně živí, snad něčím kolem stavebnin? Jako teenager míval vlasy až na ramena. Teď si na své plešatící hlavě udržoval krátký sestřih a na tváři šedivějící kozí bradku, kterou jako by chtěl vynahradit řídnoucí vlasy. Oči měl světlé, šedohnědé.

„Asi se po škole rozneslo, že je tenhle dům prázdný. Chodí sem taková partička děcek. Dělej si tu večírky a prcaj tu a kdoví co ještě. Když je zaslechnu, ukážu se tu a vypráskám je pryč. Jak se vede tátovi?“

Rick se smutně usmál a potřásl hlavou. „Pořád stejný.“

„Stejný, jo? Takže je pořád v tom pečovateláku?“

Rick přikývl. „Nají se a pak ho odvezou před televizi. Takhle tráví celý den...“ Nepřišlo mu to smutné, ve skutečnosti mu osud jeho otce připadal srdcervoucí.

„Wendy je furt tam v Oregonu?“

„Ve Washingtonu. Jo, je.“

„A ty seš pořád to velký zvíře v *Boston Magazine*?“

Rick pokrčil rameny. Neměl sílu opravovat Jeffovu zkomoleninu názvu časopisu. Taky by musel uvést na pravou míru i název své pozice – v současnosti žádné. Navíc si nechtěl kazit ten příjemný pocit, že do reálného světa tady venku zpráva o jeho vyhazovu nedorazila. Bylo osvěžující navštívit místo, kde nikdo neslyšel tiché bubnování tamtamů.

Které on sám uslyšel, až když už bylo příliš pozdě.

Byl tím posledním, komu došlo, že ho chtějí vyhodit. Čísla – přinejmenším předplatné a stánkový prodej – měl skvělá. Říkal

Holly, že mu nejspíš zvednou plat. V redakci se dokonce vedly řeči o vánočních odměnách, pokud časopis „překročí plán“.

Později samozřejmě zjistil, že se o jeho odchodu mluvilo už celé týdny. Mort udělal několik katastrofálních obchodů. Prohrál vysokou sázku na jednu společnost věnující se těžbě zlata a na čínskou dřevařskou firmu. Přišel o celé své jmění. Jednoduše se vypařilo. Tak se to alespoň říkalo.

Rick se to dozvěděl u snídane ve Four Seasons poté, co si objevil. Než dopil svůj první šálek kávy, už věděl, na čem je.

Nebylo to tak, že by ho vyhodili, ani náhodou. *Jeho místo mělo být prostě zrušeno.* Mort zastavoval produkci tištěného vydání. Neměl už prostředky na další tučné platy a zaměstnanecké výlohy. Sázka na luxus jednoduše nezafungovala. Kluci z marketingového museli neustále dávat slevy na reklamy, aby naplnili stránky. Zbývající místo pak až příliš nápadně zalepovali vlastními reklamami. Nastal čas totální inovace! Mort radikálně snížil platy a zbavil se svých štědře odměňovaných redaktorů. Ze zaměstnanců redakce se museli stát autoři na volné noze placení od kusu, lépe řečeno od příspěvku. Rick mohl samozřejmě nabízet své reportáže novému šéfredaktorovi a vydavateli v jedné osobě. Ohavné mrňavé veverce s konverskami na nohou, košilí Ben Sherman a brýlemi ve stylu Buddy Hollyho, kterého Rick rok předtím našel jako redaktora webových stránek.

Ve chvíli, kdy se na stole objevila jeho omeleta se šunkou a pečeným chřestem, přešla Ricka dočista chuť k jídlu.

„Ještě pořád bydlíš za řekou?“ zeptal se Jeff.

„Ne, stěhuju se pryč.“ Rick neměl náladu zabrousit do jakýchkoliv podrobností. Určitě ne před Jeffem Hollenbeckem.

Zaznamenal zdvižené obočí. „Chceš bydlet tady?“

Rick zavrtěl hlavou. „Teda, na chvíli ano, ale je čas to prodat.“

„Už je to v nabídce nějakou dobu. Hádám, že jste ještě nikoho neulovili, co?“

Rick rozpráhl ruce. „Máme jednu mizernou nabídku. Je to přeci jen špinavá díra.“

„Je tu dost práce, to máš recht. Ale kostra je dobrá. Kdyby do toho někdo vrazil čas a peníze, bylo by to tu fajnový.“

„Jo, o něčem podobným jsem uvažoval taky. Možná sem dostat tesaře a někoho na omítky, zbrousit podlahy, nově natřít...“

„Hádám, že se do toho sám pustit nechceš, co?“

„Ani náhodou. Tyhle věci jdou mimo mě.“

„Už si někoho najal?“

Znovu zavrtěl hlavou. „Mám teď na účtě trochu vymetené. Možná za pár měsíců.“ Řekl to nenuceně, jako by bylo jen otázkou času, než mu na konto přistane pěkných pár tisíc dolarů.

Jeff přešlápl z jedné nohy na druhou. „Nevadilo by mi to zkusit. Přece víš, že je to moje práce, ne?“

„Fakt?“

„Jasně. Stavby, renovace – tesařina, výměna vnitřků, komplet všecko.“ Vytáhl z náprsní kapsy plátěné bundy vizitku a podal ji Rickovi. Stálo na ní STAVBY JEFF HOLLENBECK. „Mám teď pod sebou několik kluků. Nevím, jaký nabídky ti přišly, ale klidně ti dám slevu. Víš jak, kamarádi z dětství a tak.“

„Cože?“ Nikdy o Jeffovi neuvažoval jako o seriózním dospělém, natož úspěšném podnikateli.

„Nevěřil bys, za kolik se baráky v tomhle bloku prodávají. Je to blázinec. Je to – znáš přece ten dům na druhý straně ulice, co patřil D'Agostinovi?“

„Jasně.“

„Mám dojem, že za něj trhli jeden a půl melounu, a to není ani zdaleka tak pěkný jako tenhle... až se opraví, teda.“

„Milion a půl? Za tu barabiznu?“

„Jo, je to šílený. Podle mě, kdybys na tom tady pořádně zamakal, mohl bys bez problémů dostat dva melouny. Možná i víc.“

„Na to teď tak úplně nemám... likviditu, abych řekl pravdu.“

Jeff přikývl. „Možná bysme se mohli dohodnout. V tom smyslu, že moje firma udělá všechnu práci a pak dostanu část z prodeje. Vymysli něco, co nám oběma sedne.“ Vytáhl balíček marlborek a zapalovač Zippo. „Neva?“

„Blázníš? Aspoň nebudu muset na chvíli čuchat ten kočičí smrad.“

Jeff se uchechtl a zapálil si cigaretu. „Já to naštěstí necejtím.“

„Nejhorší je to nahoře v tátově pracovně. A navíc se ve zdech zabydlela nějaká havěť.“

Jeff vyfoukl dva pramínky kouře. „Tak co ty na to?“

Rick se na hodnou chvíli odmlčel. Nakonec si pomyslel: *No co, sakra*. Tohle by mohlo proběhnout celkem hladce. „Kdy bys mohl začít?“

„Kdykoliv. Třeba hned.“

„Nemáš teď žádný kšeft?“

„V zimě je toho vždycky míň. Chci říct, že v březnu nebo dubnu začneme dělat na pár velkých zakázkách...“

„Je to zajímavěj nápad. Tedy pokud to nějak vymyslíme.“

„No tak si to promysli. Zatím se mrknu, jak to smrdí nahoře. Hádám, že mám docela dobrou představu.“

Jeff následoval Ricka po schodech do patra. „Šmarjá,“ utrousil a odstrčil špičkou boty obal od kondomu. „Mohli by si aspoň odnýt svůj vlastní bordel.“

Když vešli do pracovny, Jeff pokýval hlavou. „Jó, tak tohle byla ta rána, co jsem slyšel.“ Krátce potáhl nosem. „Hm, teď to cejtím. To je teda síla. Počkej tady, za moment jsem zpátky.“

S dusotem seběhl po schodišti. Rick se dal do sbírání větších kusů rozbitého skla. Za chvíli se Jeff objevil ve dveřích s velkým smetákem a lopatkou v jedné ruce a páčidlem ve druhé.

„Napadlo mě, že by se ti to mohlo hodit.“ Podal Rickovi koště s lopatkou. „Jestli se do toho tady fakt chceš pustit, můžu se do té stěny mrknout, co je tam za problém.“ Významně potřásl páčidlem.

Rick pokrčil rameny. „Jo, klidně se do toho pust.“

Jeff opatrně přešel do středu místnosti. Vyhýbal se přitom vysypanému sklu. Pak se zastavil a nastražil uši. Po chvíli se znovu ozval ten šramot. Jeff se vydal za zvukem k zadní stěně a pak znovu na několik vteřin znehybněl. Otevřel těžké výplňové dveře se zdobenou mosaznou koulí, za kterými se nacházela vestavěná skříň. Všiml si shora visící šňůrky a zatáhl za ni. Holá žárovka připevněná na šikmém stropě se rozžehla žlutým světlem.

Jeff pokýval hlavou a usmál se. „Jsou v průlezu. Vsadím se, že to budou veverky. Dostanou se dovnitř skrz střešní odvětrávání nebo vykoušou díry v podhledu. Protivný malí hajzlíci.“

Zvedl páčidlo a zarazil ho zahnutým koncem do zadní stěny šatníku. Pak zabral a se skřípáním od ní oddělil dlouhý, tenký dílec. Žádné latě, žádná omítka, všiml si Rick. Jen slabý pruh překližky nějakých třicet centimetrů na šířku a necelé dva metry na výšku.

„Podívej,“ řekl spokojeně Jeff, „je to hračka.“

Ustoupil stranou, aby se vyhnul oblaku prachu a omítky, který dlouhý kus překližky zvedl, když se poroučel na podlahu šatníku. V zadní stěně skříňe nyní zel podlouhlý otvor, příliš úzký na to, aby se jím mohl někdo z nich protáhnout. Avšak dost velký, aby jim umožnil nakouknout do tmavého prostoru za ním. Ozval se šramot a chvatné cvakání drápků, jako by na strop dopadla sprška dešťových kapek. Zběsilé škrabání nějakých drobných tvorečků.

„Veverky,“ oznámil Jeff. „Tužil jsem to.“ Rozkašlal se. „Fuj, to je hnus.“

Rick přistoupil o krok blíž, aby se podíval.

„Nesnáším veverky,“ odplivl si Jeff. „Jsou to jen obyčejný krysy s chlupatým ocasem.“

Pak znovu vrazil páčidlo do přepážky, aby vytrhl i sousedící panel. Vytahované hřebíky opět zaskřípaly a na dno skříně se s rachotem skácela druhá překližková deska.

„Žádný sádrokarton,“ poznamenal Jeff. „Divný. Prostě jen natřená překližka.“

„Co to bude, hnízdo?“ zeptal se Rick. „Nechci, aby mi ty zatracené veverky pobíhaly uvnitř baráku.“

„Né, jestli tu mají někde hnízdo, bude spíš na druhý straně domu. Tady si udělaly jen záchod.“

„Záchod?“

„Veverky si většinou nesviní do vlastního hnízda.“

„Myslíš, že tam ještě jsou?“ zeptal se Rick.

„Možná, a možná ne. Jestli mají v hnízdě mladý, tak nezmizí.“

„Takže co dál?“

„Chytit je do pastí. To je nejlepší. Nebo je odsud vyhnat. Pak se musí drátěnkou nebo ocelovým pletivem utěsnit všechny díry.“

Do průlezu teď bylo vidět o trochu lépe. Rick v paprscích denního světla, pronikajících nejspíš bezpočtem malých dírek ve střeše, rozeznal obrysy asi metr vysoké hromady.

„Dej si bacha, kam šlapeš, kámo,“ radil Jeff.

Rick se protáhl otvorem v přepážce a udělal několik kroků. Strmá šikmá střecha mu nedovolovala postupovat vzpřímeně, musel se přikrčit.

„Taky by šlo,“ ozval se Jeff zezadu, „zredukovat některý z těchto stěn. Dalo by to pěkných pár metrů čtverečních k dobru. Může tu být spací kout, dětskej pokojík, cokoli. Mohl bys tu mít třeba i střešní okna, to by bylo pěkný. Celkem se mi osvědčily ty Velux Cabrio.“

Když si Rickovy oči alespoň trochu zvykly na přítmí, popošel ještě o kus blíž k hranaté hromadě. Byla překrytá černou igelitovou plachtou, pod kterou na několika místech vykukovaly krabice, nebo něco podobného. Už chápal, proč byla zadní stěna skříně zhotovená z obyčejné tenké překližky. Volné místo mezi stěnami a střechou někdo během stoleté historie domu využil jako prostor pro odložení zbytečných věcí. Možná se sem vstupovalo přes tuhle skřín – padacími dvířky, nebo odnímatelnou deskou. Možná že dům s touhle skryší už postavili.

„Opatrně,“ nabádal ho Jeff zezadu. „Už jsem taky viděl, jak ve-verky na člověka zaútočily. A to ani nemusí mít vzteklinu. Když jim lezeš do hnízda...“

Rick zatahl za roh igelitu, plachta ale odmítala sklouznout. Byla připojená svorkami k dalšímu kusu. Zkusil škusnout silněji. Do vzduchu vystřelilo několik svorek a s tichým cinkotem dopadly na podlahu. Už viděl, co v těch krabicích je.

„Ježíš,“ vydechl.

Nahnul se ke stohu krabic. Zprvu mu to vůbec nedocházelo.

„Pokousaly tě?“ uchechtl se Jeff zvenku.

Bylo tam vidět prachmizerně, ale i tak v šeru dokázal rozeznat rytinu čísla 100 a tvář Benjamina Franklina. Napadlo ho, že má nejspíš vidiny. Vrazil ruku do otvoru v igelitu a vytáhl první věc, kterou nahmatal.

Vypadalo to jako svazek stodolarových bankovek. Uprostřed byly sepnuté páskou, potíštěnou na dvou místech textem \$10 000.

Až teď si uvědomil, že se mu třese ruka.

„Kámo, co to tam máš?“ ozval se Jeff.

„Nic,“ řekl Rick.

2

Jeho první reakcí byla snaha objev zatajit. Téměř instinktivně se natočil tak, aby Jeffovi tělem zakryl výhled na hromadu před sebou.

... výhled na co?

Ať už v té hromadě, asi půl metru vysoké a možná metr dlouhé bylo cokoli, Rick viděl, co je na jejím vršku: balíčky peněz. Balíčky stodolarových bankovek. Nejspíš nebyly ve všech těch krabicích, to by bylo bláznivé, naprosto nemyslitelné. Balíčky peněz položené na... čem? Na krabicích se starými dokumenty, s nějakými letitými složkami.

Nemohly to všechno být jen peníze. To nebylo možné. Hodil svazek zpět na hromadu.

Nedokázal jasně uvažovat. Musel se podívat znovu a pořádně, ale ne teď, když je tady Jeff. To, co spatřil, ho naprosto vyvedlo z míry. Držel v ruce, ve své vlastní ruce, deset tisíc dolarů. Sto stodolarových bankovek. V jednom jediném svazku. A to sáhl jen na vrch té kupy.

Tyhle peníze evidentně nepatřily jeho otci, protože Len žádné peníze neměl.

„To cos měl v ruce, vypadalo jako prachy,“ řekl Jeff. Měl teď trochu jiný hlas. Tišší a nedůvěřivý. Rick v něm ucítil osten agrese.

Jeffův obličej byl utopený ve stínu, takže mu neviděl do očí.

Chtěl se lhostejně zasmát, ale z vyprahlých úst vypustil jen jakési *cha*, trochu pohrdavější, než měl v úmyslu. „Kéž by.“ Začal se drápat pozpátku ven z otvoru ve skříni a přinutil tak Jeffa couvnout.

„Balík starých účtenek to byl,“ dodal pak.

„Tak to vytáhneme ven na světlo, ne?“

„Až někdy jindy,“ řekl Rick unaveně a znuděně. Podíval se na hodinky. „Za chvíli budu muset vypadnout.“

„Počkej ještě vteřinku – jsme teda domluvený?“

„V podstatě jo. Ale musíme si promluvit o tom, co všechno tu budeš dělat, kolik času to zabere a tak.“

„No to je jasný.“

„Nemám v plánu měnit rozvody, jen abys to věděl.“ Položil Jeffovi ruku na rameno, na hrubé plátno jeho bundy, a vedl ho ke dveřím. „Co nejmíň bourání. Hlavně opravy a vylepšení. První a druhé patro. Prasklinky zatmelit.“

„Nejsem si jistě, jestli je to dobrý nápad, Ricku. Celej střed baráku je shnilý. Voda tam nadělala dost velkou paseku. Nejspíš je špatná manžeta na střeše, takže voda roky zatejkala do stropu. Nebo máš ucpaný okapy, nebo zatejká kolem oplechování komína. Déšť sem nejspíš prosakoval celý roky, jsou tu úplně nacucaný místa. Chytla se tu houba a plíseň. Budu muset všechno to shnilý dřevo vyřezat a nahradit a na některých místech udělat nový omítky. Ne všude. Jen některý části.“

Rick zaúpěl. „Neděláš si srandu, že jo?“

„Provedu tě tu, a uvidíš sám.“

Rick zavrtěl hlavou. „Ne, já ti věřím. Ale budu po tobě chtít sepsat plán prací. Hoď to na papír, aby nedošlo k nějakému nedorozumění.“

„Jasně, jasně.“

„Jak brzo bys to mohl mít?“

„Můžu se do toho dát hned večer. Jak jsem řek, touhle dobou máme práce málo.“

„To by šlo,“ řekl Rick.

Hned jak dostal Jeffa z domu, vrátil se Rick do kuchyně a vrhl se na zásuvky. Po chvíli přehrabování konečně našel baterku. Zapnul ji, ale baterie byly vybité. Nakonec se mu přeci jen podařilo mezi igelitovými sáčky na sendviče najít jeden monočlánek, kterým nahradil jednu z vybitých baterií. Svítílna tak teď měla tolik energie, aby vydávala alespoň slabé světlo.

Vyšel po schodech do otcovy pracovny. Okno bylo obrácené do Hollenbeckova dvorku. To znamenalo, že Jeff mohl do pokoje vidět. Jenže když stáhne žaluzie, ponoří se pracovna do tmy a žárovka v lustru na stropě je prasklá. Také by to asi působilo dost zvláště. Jako by chtěl před Jeffem něco utajit.

Nechal všechno, jak bylo, a vlezl zpět do prostoru za přepážkou. Páchlo to tam stále veverčí močí, to ale teď téměř nevnímal. Namířil mdlý kužel světla na hromadu zakrytou igelitem. Pak za něj prudce trhnul, až do vzduchu vystřelila další sprška svorek. Odhodil plachtu stranou a posvítil na odhalenou hromadu.

Měl před sebou úhledně vyskládaný stoh krabic, který měřil zhruba padesát centimetrů na výšku a necelý metr na šířku. Byl cítit zatuchlinou. Podle toho, co uviděl, když skomírajícím světlem baterky přejížděl po vršku hromady a náhodně vytahoval stužkou opatřené balíčky, to všechno byly bankovky. Odshora až dolů.

Než svítílna definitivně vypověděla službu, zvládl Rick napočítat 398 svazků. Většinu z nich – 290 svazků – představovaly stodolarové bankovky. V případě zbývajících 108 svazků šlo o padesátidolarovky. Vystrachal v peněžence zmuchlanou účtenku z čerpací stanice a udělal si rychlý výpočet. Celková částka dosahovala hodnoty 3 440 000 dolarů.

Víc než 3,4 miliony dolarů.

Zmocnila se ho zvláštní závrať. Měl pocit, jako by se ohromnou rychlostí řtil vstříc vesmíru. Hlava se mu točila, jako by se náhle ocitl ve stavu beztlíže. Zvedl jeden ze svazků stodolarovek a prohrábl ho palcem. Přitiskl si ho k nosu a nasál jeho omamnou vůni. Cítil plíseň a tabák, rozpouštědlo, tiskařskou barvu, pot. Některé z bankovek vypadaly, jako by se ještě ani nedostaly do oběhu – byly vyhlazené a čisté. Jiné naopak byly pomačkané a měly zohýbané rohy.

Přejel pohledem k rytině Bena Franklina, vytištěné lehce nalevo od středu – vlasy na ramena a výraz, jako by trpěl zácpou. Zdálo se, že je vše, jak má být, žádný padělek. I když samozřejmě nebyl žádný expert.

Jak dlouho tu ta hromada byla schovaná? Bankovky vypadaly nově, nebo přinejmenším nebyly dlouho v oběhu. Nejspíš tu ale trčí už několik desítek let.

Samé otázky. Rick si byl jistý pouze jedinou věcí – nemůže je tu nechat.

3

Rick zašel znovu do kumbálu a nabral si hrst igelitových nákupních tašek (bylo tu několik kousků ze Star Marketu a pak také z Whole Foods, když ještě plastové tašky rozdávali zákazníkům zdarma). Naplnil bankovkami celkem šest igelitek. Jakmile však jednu z nich zvedl, aby ji odnesl, roztrhla se a peníze se vysypaly na podlahu. Musel je použít dvojité. Pak vzal do každé ruky jednu a s velkou opatrností je snesl ze schodů. Když měl všechny tašky dole, zkusil je uchopit po dvou. Nešlo to. Ne, že by je neunesl, ale byly tak nacpané, že je prostě nebylo možné dost dobře udržet. Nechtěl riskovat, že se taška cestou k autu protrhne a obsah skončí na příjezdové cestě.

Zvlášť, kdyby ho ze sousedního domu pozoroval Jeff. Proč ksakru nebyl v práci? To nemohl opravovat nějaký činžák ve Wassertownu nebo někde stavět barák na kšeft? Co tady celý den dělal, když neměl zakázky?

Otevřel kufr svého starého červeného BMW řady 3. Ten červený lak, to byla chyba, napadlo Ricka jako už po několikáté. Jedna z dlouhé řady chyb. Policie totiž skutečně šla víc po červených autech než po těch jiné barvy. Kufr vozu byl plný všemožných věcí. Válela se tu sportovní taška, štos časopisů, které optimisticky plánoval přečíst na eliptickém trenažéru, sada propojovacích kabelů. Staré ročníky *Entertainment Weekly* a *Back Bay* nacpal

spolu s několika dalšími krámy co nejvíc dozadu, aby získal dost prostoru pro šest nákupních tašek napěchovaných bankovkami. Přelétl pohledem po okolí, aby se přesvědčil, že ho Jeff nebo kdokoli jiný z nějakého důvodu nepozoruje, a opatrně tašky uložil do zavazadlového prostoru.

Pak sedl za volant a chvíli jen tak seděl. Přemýšlel, kam by mohl odvézt 3,4 milionů dolarů. Kde budou v největším bezpečí? Jako první ho samozřejmě napadla banka. Bezpečnostní schránka. Rick nikdy žádnou neměl. Vše, co o bezpečnostních schránkách věděl, znal z filmů a televize. Nejasně si vybavoval, že je většinou několik desítek centimetrů dlouhá a široká asi dvacet, pětadvacet. Používaly se i větší? Předpokládal, že si člověk mohl požádat o větší, pokud chtěl.

Jeho banka měla pobočku na Harvard Square. Nastartoval motor a rozjel se po Clayton Street. Po chvíli už sjel na Huron Avenue a pokračoval po Garden Street směrem k náměstí. Vír myšlenek v jeho mysli se začal pomalu uklidňovat. S chladnější hlavou teď znovu probíral svůj záměr dovézt do Bank of America šest nákupních tašek hotovosti. Bylo vůbec legální uchovávat v bezpečnostní schránce hotovost? Zajel ke krajnici v zákazu stání a zapnul blinkry.

Otevřel si v telefonu aplikaci Safari a zapátral na internetu. Odpověď nebyla jednoznačná. Banky měly povinnost informovat finanční úřad o všech vkladech s hodnotou převyšující deset tisíc dolarů. To se ale týkalo vkladů na bankovní účty. Ne uložení balíku hotovosti do schránky.

I tak ale banky po jedenáctém září určitě bedlivě sledovaly pohyby velkých obnosů hotovosti, nebo ne? Pro případ, že by nějak souvisely s trestnou činností. Možná že americká vláda mohla dokonce peníze zabavit, pokud měla podezření, že je člověk namočený do kriminálních aktivit. Nevěděl to jistě, ale moc by se tomu nedivil.

Přitáhnout na pobočku Bank of America na Harvard Square šest nákupních tašek nacpaných bankovkami – převážně stodolarovými – bylo to samé, jako by vytáhl trumpetu a oznámil, že je kokainový dealer. Nepochyboval o tom, že by neušel pozornosti. Jak by si mohl kterýkoli bankéř, který není zrovna plně zabraný do dopisování přes Messenger nebo prohlížení Facebooku, *nevšimnout* člověka vláčícího pytle hotovosti? Pokladník by přivolal zástupce ředitele a...

Ted' už mu návštěva banky nepřišla jako dobrý nápad.

Ve skutečnosti mu jako dobrý nápad nepřipadalo převážet bankovky v těch mizerných nákupních taškách kamkoliv. Nejen, že se mohou v kterýkoli okamžik protrhnout, ale bylo přes ně zřetelně vidět, co obsahují. Nejlepší způsob, jak se nechat okrást.

Vypnul blinkry a vyjel znovu na silnici. Vydal se zpět směrem, ze kterého přijel. Po chvíli odbočil na Mass Avenue, kde našel malou večerku. Zaparkoval tak, aby na auto z obchodu stále viděl, v rychlosti si koupil krabici odpadkových pytlů Glad (Force-Flex, černé, extra pevné) a vrátil se k vozu. Právě se chystal stisknout tlačítko pro otevírání kufru, když si uvědomil, jak moc je tu na očích.

Kterýkoli z řidičů v hlučícím a troubícím proudu aut projíždějících kolem, mohl pohlédnout jeho směrem a všimnout si, co má v kufru. Předvádět se s těmi penězi – s tím šíleným, sotva uvěřitelným množstvím peněz – na rušné ulici není dobrý nápad.

Vycouval z parkovacího místa a otočil vůz předkem do ulice. Takhle je to bezpečnější. Ted' by ho mohli vidět leda tak z obchodu, pokud by se zrovna někdo podíval. Ale uvnitř byl nyní podle všeho jen pokladník. Rick stiskl jedno z tlačítek na dálkovém ovládní, a kufr se otevřel. Byly tam: šest nákupních tašek napěchovaných až po okraj, s průsvitným plastem napnutým k prasknutí. Do třetice se ohlédl a když se ujistil, že se skutečně nikdo nedívá,

přetáhl přes každou z tašek naditých oficiálním platidlem velký, černý, neprůhledný odpadkový pytel.

Pak víko kufru s bouchnutím zaklapl.

Znovu se rozhlédl, pro případ, že by si někdo něčeho přeci jen všiml. Pohled mu padl na nákladní vůz s nápisem KOSMOS – SAMOOBSLUŽNÉ SKLADY, projíždějící právě těžkopádně kolem. Dostal nápad.

Samoobslužné sklady Kosmos měly podobu vysoké, hranaté budovy z tvárnic, kterých v rámci bloku poblíž kruhového objezdu u jezera Fresh Pond stálo hned několik. Tvořily monotónní řadu domů, ve kterých sídlily podniky vyrábějící autoskla a velkoobchody s instalátérským materiálem. Budova vypadala, že před nedávnem získala čerstvý nátěr. Její zlatě žlutá fasáda zářila jako krabíčka pastelek Crayola. Zaparkoval BMW přímo před vchodem, zamkl ho a vydal se ke vstupním dveřím. Interiér budovy byl prostorný, připomínal sklad. Jedna vedle druhé se před ním táhly řady kóji vytvořených z přestavěných paletových regálů. U stolu za zákaznickým okénkem seděl mladík s tunelovým piercingem v obou uších. Vypadal k smrti znučeně a dával to také jasně najevo tónem, kterým odpovídal na Rickovy otázky. Nakonec mu šterbinou pod okénkem prostrčil podložku se smlouvou.

O deset minut později už měl Rick pronajatou nejmenší skladovací jednotku, kterou měli v nabídce. Byla umístěna v horní řadě, tak jako všechny malé kóje. Přístup k ní zajišťoval posuvný ocelový žebřík.

Když vešel mezi kóje, lampy v uličce se automaticky rozsvítily. Jakmile našel číslo 322, jež mu bylo přiřazeno, přitáhl k němu žebřík, vyšplhal na nejvyšší stupeň a nervózně vsunul klíč do zámku. Zámek se odemkl, ale pak Rickovi chvíli trvalo, než zjistil, jak vysunout ocelové rolovací dveře. *Uklidni se, člověče*, napomenul se

v duchu a zhluboka se nadechl. Prohlédl si skladovací prostor. Kóje měla něco přes metr na šířku, metr a půl na výšku a téměř dva metry do hloubky. Prostor byl dostatečně velký, čistý a suchý.

Tohle bude naprosto dostačovat. Bezejmenná, uzamčená kóje v budově, ve které – jak se zdálo – se nikdo o nikoho nezajímal.

Vyjel s vozíkem ven na parkoviště a vyložil z auta svůj náklad.

O deset minut později už leželo všech šest černých odpadkových pytlů v jeho skladové kóji. Rick si nevšiml, že by uvnitř skladiště kromě něj a toho mladíka s velkými dírami v uších ještě někdo byl. Žádní další zákazníci, kteří by si přišli uložit či vyzvednout své věci. Přesto se ale do pytlů odvážil nahlédnout, až když se nad nimi skrčil, aby na ně nebylo z venku vidět. Ne, že by to bylo potřeba – chtěl se jen podívat, jestli tam bankovky pořád ještě jsou, jestli to byla pořád ještě pravda. Potlačil nutkání znovu je přepočítat. Rozhlédl se. Vzduch byl čistý, sáhl tedy do jednoho z pytlů, vytáhl několik svazků a strčil si je do vnitřní uzavíratelné kapsy své péřové bundy Mountain Hardwear. Pak vytáhl ještě další čtyři svazky a do každé ze čtveřice kapes si jeden napsal. Jeho lyžařská parka hned stála o sto tisíc dolarů víc.

Malé kapesné.

Když byl hotov, stáhl ocelovou roletu a otočil klíčem v zámku značky Master Lock. S bušícím srdcem se rozhlédl kolem. Čelo měl orosené potem. Několikrát za visací zámek zatahal, aby se ujistil, že je opravdu bezpečně zamčený.

Napadlo ho, že existuje jen jediný člověk, který by mu mohl vysvětlit, kde se v domě na Clayton Street vzaly všechny ty peníze. Proč je někdo v prostoru za stěnou ukryl a co s nimi chtěl provést.

Jen jediný člověk.

A ten člověk – Rickův táta – nemluvil.

4

Na bílé tabulce připevněné vedle dveří do pokoje Leonarda Hoffmana bylo velkými, zdobnými, fialovými písmeny napsáno:

*Leonard byl právníkem v Bostonu
má 1 syna a 1 dceru*

V pečovatelském a rehabilitačním středisku Alfreda Beckera měli takové cedulky u pokoje každého klienta. Měly ošetřovatelům připomínat, že jsou jejich svěřenci opravdovými lidmi s opravdovými rodinami a životy, a nabídnout téma k hovoru.

Všechny sestry a pomocný personál se k Lenovi chovali tak, jako by si ho skutečně oblíbili. Nejspíš to patřilo k jejich práci – navodit u členů rodiny dojem, že je jejich táta anebo babička tím nejoblíbenějším klientem. Rickovi to přišlo ironické. Pokud by totiž Leonard Hoffman mohl mluvit, byl si jistý, že by si ho všichni doopravdy zamilovali.

Míval to, čemu se říkalo velká duše. Byl milý, zábavný a rád laškoval. Miloval ženy a uměl s nimi flirtovat slovy, která zalichotila, aniž by v nejmenším působila nevkusně, zvláště od staršího chlapíka, jako byl on. Ženy pro něj vždy byly „děvčata“. Byly to „drahoušci“ a „zlatíčka“ a „panenky“. Kdyby ho těžká mrtvice nepřipravila o jeho schopnost potěšit a okouzlit, sestřičky by kolem

něj jen zářily. Hrozily by mu ukazováčkem a naoko by ho napomínaly. Nikdy si nenechal ujít příležitost pro nějakou tu slovní hříčku nebo otřepaný vtip. Kdyby dokázal mluvit tak jako dřív, zeptal by se s mrknutím té zavalité, tmavovlasé ošetrovatelky Carolyn: „Určitě nejste Řekyně? Připadáte mi totiž jako učiněná bohyně!“ A její tmavooké kolegyni Jewel, té karibské krasavici ze Sváté Lucie by řekl: „Vy asi nebudete z Panenských ostrovů, co?“

A jim by se to ohromně líbilo.

Býval tak trochu lamačem ženských srdcí. Vždy se okázale oblékal, měl rád výrazné pruhované košile a dvouřadá saka s jemným proužkem – jaká by mohl nosit Al Capone – a zářivé kravaty barevně sladěné s kapesníčkem.

Teď nosí tepláky se šňůrkou a vršek od pyžama.

Ale život nebyl jako ve filmu *Jako zabít ptáčka*. Len nebyl tak úplně Atikem Finchem, a Rick nebyl Čiperou. Na jejich vztahu nebylo nic romantického. Byl napjatý, odměřený, ubíjející.

„Toho oběda ses ani nedotkl,“ řekl Rick.

Sekaná měla odpudivě béžovou barvu, hrášek zase zářil hroživou zelení. Len před mrtvicí by se jídla dotkl špičkami prstů s otázkou: „Už je to v pořádku?“

Teď ale místo toho na Ricka vrhl svůj hroživý pohled. Na tváři se mu nyní jen zřídka kdy objevoval nějaký jiný výraz. Probodával Ricka očima – téměř vyděšeně, jako by právě zahlédl něco strašlivého. Rick otce navštěvoval skoro každou neděli. Snažil se tu po jeho mozkové příhodě být tak často, jak to jen šlo. Přesto si za celou dobu nedokázal na otcův ztrápený výraz zvyknout.

„Vlastně nechápu,“ řekl, „jak si můžou myslet, že takovej blaf budeš jíst. Ale když nesníš tu sekanou, nedovolí mi dát ti zmrzlinu.“

Otec obrátil hlavu k oknu a pozoroval dopravní ruch venku v Brookline. U levého koutku úst měl bublinky slin. Rick vzal ubrousek ležící na tácu s obědem a slinu mu utřel.

Byla to trnitá cesta, na kterou nastoupili poté, co Lenova nekonečně trpělivá a věrná sekretářka Joana jednoho dne po obědě, před osmnácti lety, našla svého šéfa ležet na podlaze kanceláře. Sanitka ho spěšně převezla do Massachusettské všeobecné nemocnice, kde zjistili, že utrpěl něco, co nazvali „levostranným defektem“. Jeho levá vnitřní krkavice, ztvrdlá a zanesená sedmi dekádami steaků a zmrzliny, praskla a přerušila dodávku krve do větší části jeho levé mozkové hemisféry. Došlo k masivnímu poškození v čelním, spánkovém a temenním laloku.

Připojili ho na respirátor a vysvětlili Rickovi, že je z něj teď s největší pravděpodobností globální afatik, tedy, že nemůže mluvit, nejspíš nedokáže ani číst a psát a nejsou si jisti, nakolik rozumí tomu, co slyší. Rick z toho pochopil, že se z jeho otce stal mrzák.

Wendy se jako mladší sourozenec ve všech rozhodnutích podřídila svému bratrovi. Po týdnu Leonarda převezli do rehabilitačního zařízení, kde se nějakou dobu zdálo, že se jeho stav zlepšuje. Ergoterapeut ho znovu naučil chodit. Lenova chůze teď vypadala poněkud zběsile a nebezpečně, jak jeho ztuhlá pravá noha musela při každém kymácivém kroku opsat půlkruh. Většinou jezdil na vozíku. Pravá ruka mu nesloužila vůbec a pravou polovinu tváře měl svěšenou. Řečová patoložka, mohutná černoška jménem Jocelyn, se v něm marně snažila probudit nějaký náznak komunikace. Nevypadalo to dobře.

Jednoho dne však Jocelyn popadla Ricka, stojícího na chodbě před otcovým pokojem, za paži a řekla: „On rozumí. Vím, že rozumí.“

Vtáhla ho do pokoje a položila na stůl před Lena několik předmětů. Kroužek na klíče, své hodinky, své brýle. „Leonarde, mohl byste se prosím podívat na hodinky?“ požádala ho.

Len stočil oči napravo a zíral, bez nejmenších pochybností, na její růžové hodinky značky Fossil.

Tam uvnitř někdo je, došlo Rickovi smutně.

Až na tento jediný salónní trik ale Len nejevil známky zlepšení, a o měsíc později ho přesunuli do pečovatelského ústavu, aby tam v kolečkovém křesle trávil celý den před televizí. Rick stále neměl tušení, kolika z toho, co mu říká, rozumí.

Dnes dopoledne nebyl oholený, nebo možná byl, ale nedbale. Tu a tam mu na bradě a propadlých tvářích trčely trsy šedivých vousů jako chomáčky uschlé trávy. Nehty měl dlouhé, zvlněné a zažloutlé – nutně potřebovaly ostříhat.

„Hej, táto. Zařídil jsem nějaké opravy na domě.“

Len se otočil a pohlédl jeho směrem. Na tváři měl svůj obvyklý nepřátelský, přezíravý výraz.

Rick si připadal, jako by se bavil sám se sebou, když na otce mluvil. Jediný rozdíl byl v tom, že se pečlivě vyhýbal některým tématům. Jako třeba záležitostem kolem Holly a své zničené kariéry.

„Pamatuješ na Jeffa Hollenbecka od vedle? Je z něj teď stavař. Udělá mi dobrou cenu.“

Len na něj dál tiše zíral. Několikrát přitom mrkl.

„Pamatuješ, jak jsem říkal, že ten starej dům prodáme, když tam už nikdo nebydlí?“ Novinku, že teď spí v jeho pracovně na pohovce ovšem otci sdělovat nehodlal. To je příliš deprimující téma, a Len to vědět nepotřebuje.

„No, chtěl jsem se tě na něco zeptat.“ Sledoval Lenovy oči. „Něco jsem uvnitř... uvnitř domu našel.“ Vteřinu počkal, vrhl rychlý pohled na dveře za zády a pak se znovu otočil k otci. „Ve stěnách. Tvé pracovny.“

„*Myslela* jsem si, že je to Rick!“ zahlaholil za ním zničehonic ženský hlas. Rick se otočil a uviděl, jak se dovnitř hrne podsaditá blondýnka Brenda, zdejší nejpříjemnější pečovatelka. Mohlo jí být kolem padesáti. Husté, zářivé vlasy měla upravené do pážecího účesu, na nose pestře vzorované brýle poseté falešnými drahokamy,

vrhajícími odlesky stropního světla. Rickovi připadaly možná až příliš vyumělkované. Rozzářila se na něj svým širokým masitým úsměvem. „Počkat, snad už není neděle?“

„Ne, jen jsem se rozhodl, že to tu trochu provětrám.“

„Uf! Už jsem se lekla, že z toho začínám bláznit.“

„Chová se k vám otec dobře?“

„Váš otec je zlatíčko,“ ujistila ho. „Všichni máme Leonarda moc rádi.“ Oběma bylo jasné, že Brenda neměla ani ponětí o tom, jaký Len je. Jestli je zlatíčko, nebo zrůda. Muž, o kterém se bavili, nemluvil, dokonce ani nereagoval. Ale i tak to Ricka potěšilo.

Podívala se na hodinky. „Za chvíličku začíná *Soudkyně Barbara* a tatínek by to nerad propásl.“

„Ještě si s tátou chceme na chvilku popovídat.“ Jeho otec v době, kdy dokázal projevodat své názory, nikdy nesledoval *Soudkyni Barbaru* nebo jakýkoli jiný pořad z justičního prostředí. A Rick pochyboval, že by si je teď oblíbil. A kdyby náhodou ano, tak to stejně nedokázal nikomu říct.

„Co váš oběd, Leonarde?“ zeptala se. „Dneska nemáte chuť?“

„Myslím, že sekanou zrovna nemá moc v lásce.“

Brenda se zase chystala zmizet. Rick se na ni obrátil: „Neměla byste kleštičky na nehty?“

„Ale jistě.“ Otočila se, vytáhla ze šuplíku toaletního stolku požadovaný nástroj a teatrálně mu jej podala.

„Podíváme se na tvoje ruce, tati.“ Uchopil Lenovu levou ruku a dal se do střihání tlustých, zprohýbaných nehtů. Brenda mezitím tiše opustila pokoj.

Rick střihal pomalu. Otec nejdřív nastavil jednu ruku. Pak tu druhou. Rickovi to připadalo zvláště intimní. Jako by pečoval o malé dítě. Pomyslel si, jak se všechno dřív nebo později vrátí na začátek. S překvapením zjistil, že mu to vehnalo slzy do očí.

Ustal se stříháním. „Dělali jsme s Jeffem nějaké průzkumné sondy do stěn,“ řekl tiše, „a odstranili jsme tu přepážku za skříň ve tvé pracovně.“ Lenovy rty byly stále zamrzlé v onom povýšeném výrazu. Ve vodnatých očích, sledujících ty jeho, jako by se mu ale zračila úzkost. „Byly tam peníze. Strašně moc peněz. Miliony dolarů. Nemáš nějakou představu, jak se tam dostaly?“ Rick polkl a vyčkával. „Jsou tvoje?“ Lenovy oči přestaly neklidně tékat a opětovaly jeho upřený pohled.

„Jsou?“

Starý muž ho probodával pohledem. Pak třikrát nebo čtyřikrát jako by nervózně zamrkal.

„Dáváš mi znamení, tati?“ Jeho otec někdy dokázal mrkat: jednou jako ano, dvakrát jako ne. Ale ne vždy a nedalo se na to spolehnout. Mizela ta schopnost? Přicházela a zase odcházela? Nebo ho jen unavilo to zkoušet? Rick neměl tušení.

Mrkání ustalo, a po několika vteřinách opět začalo.

„Co kdybys mrkl jednou jako ano a dvakrát jako ne? Ty peníze, co jsem našel – jsou tvoje? Jednou znamená ano, dvakrát ne.“

Len se mu upřeně, bez mrkání, zadíval do očí. Vydržel tak několik vteřin.

Poté dvakrát mrkl.

„Ne,“ řekl Rick. „*Nejsou* tvoje, je to tak?“

Nic. Pak jedno mrknutí.

Ano.

„Fajn, konečně jsme se někam dostali.“ Rickovi se rozbušilo srdce. „Ty víš – víš čím jsou to peníze?“

Nic. Uběhlo pět, deset vteřin, a Len nemrkal. Pak odvrátil pohled a několikrát mrkl, ale tentokrát to zřejmě nic neznamenal.

„Tati, komu to patří?“ zeptal se Rick, ale vzápětí si uvědomil, že otázky, na které se nedalo odpovědět ano nebo ne, klást nemůže. „Zkusíme to znovu: Víš, čím jsou to peníze?“

Len rychle zamrkal. Ne jednou, ne dvakrát. Byla to celá série mrknutí.

Rick si tím nemohl být úplně jistý, ale připadlo mu, že jeho otec má strach.

V kapsách péřovky si Rick nesl sto tisíc dolarů, zatímco jeho kreditní karty byly vyčerpané až do dna. City Card MasterCard, Bank of America Visa, Capital One MasterCard, všechny byly hluboko v mínusu. Bezcenné jak konfедераční dolar.

Měl u sebe neuvěřitelné množství peněz v hotovosti a v uzamčeném soukromém skladu čekalo ještě několikanásobně tolik. A to všechno ve světě, kde čím dál méně obchodů přijímalo hotovost. Komu v dnešní době projde rukama nějaké větší množství hotovosti? Snad jen drogovým bossům a mafiánům. Zločincům. Nechvalně proslulý bostonský gangster Whitey Bulger platil nájem hotově, když se dlouhé roky ukrýval v Santa Monice, dočel se někde Rick. Samozřejmě že pikolíky a parkovače aut platíte skutečnými penězi. Ale zkuste si koupit za hotové lístek do letadla, a rázem budete mít za zadkem Národní bezpečnost.

Dojel na Harvard Square a asi deset minut kroužil po okolí, aby našel nějaké místo k parkování. Pak mu ale došlo, že si teď může dovolit zaparkovat na tom ztraceném předraženém parkovišti na Church Street. Navštívil pobočku Bank of America vedle univerzitního knihkupectví Harvard Coop a uložil si na svůj běžný účet 9000 dolarů. Poté si otevřel další účet u Cambridge Trust Bank na druhé straně ulice, na který vložil 9500 dolarů. Pokud vklady nepřesáhnou 10 000 dolarů, proběhne vše bez potíží. Na

JFK Street uviděl vývěsní štít Citizen Bank a zašel i tam. Na třech různých bankovních účtech měl nyní uloženo 28 500 dolarů. Připadalo mu to jako malé jmění.

Domů se vrátil pozdě odpoledne. Boční vchod, kterým se vchází do domu z příjezdové cesty, byl odemčený. Divné. Nepamatoval si, že by ho nechával odemčený. Nebo to byl Jeff?

Když otevřel, všiml si papírových desek, které někdo prostrčil pod dveřmi. Sebral je a otevřel. Obsahovaly sesvorkovaný shluk listů s hlavičkou firmy Holland Construction.

Na užmoulaném papíře byl vytištěný seznam prací, které je třeba provést. Bourání, renovace, data zahájení (hned zítra!) a dokončení (na konci března). Spousta právnícké hatmatilky.

A obvyklý splátkový kalendář, včetně zálohy. Cena byla rozumná, ale nenašel v ní žádnou zmínku o jakémkoliv výměnném obchodu. Ani slovo o tom, že dostane Jeff za práci zaplacenou až později, z peněz utržených za prodej domu.

Veškeré platby měly být provedeny v hotovosti, počínaje „zálohou ve výši 8 000 USD“.

Tím se tedy nejspíš vyřešily pochyby o tom, jestli Jeff peníze zahlédl, nebo ne.

Rick na chvíli zaváhal. Napadlo ho, že by si měl s Jeffem o té smlouvě ještě promluvit. Nakonec ale vytáhl propisku a všechny kopie dokumentu podepsal. Pak vyšel ven. Jeffův dům neprošel žádnou opravou desítky let, pokud by Rick nepočítal nedávno obnovený venkovní náter. Boční vchod jeho domu také vedl přímo do kuchyně. Přes záclony za sklem vchodových dveří spatřil známé žluté tapety s ovocnými vzory, sporák, ledničku značky Kenmore... Všechno vypadalo zachovale a naprosto stejně, jako když byli Rick s Jeffem ještě dětmi. Rick prostrčil kopie smlouvy, spolu s šekem krytým z jednoho ze svých nových účtů, mezerou pode dveřmi. Napadlo ho, že by mohl zařukat na okno a zeptat se

Jeffa na náhlé změny v podmínkách jejich dohody. Došel ale k závěru, že bude lepší nechat to být. Jeff musel něco vědět. Evidentně viděl ty peníze. Ale jen na krátký okamžik. Nemohl zjistit, kolik tam bylo.

Rick právě zatáhl zip spacáku a snažil se směstnat na nepohodlném kanapi, když mu to najednou došlo: Nemusel dál bydlet tady. Nemusel už žít životem zkrachovalce a pachtit se tak jako dosud. Mohl se ubytovat v hotelu. Mohl se odstěhovat třeba do Four Seasons, kdyby chtěl.

Zítra si najde nějaké slušné místo k bydlení. Dnes si ještě vychutná poslední noc ve spacáku, na kožené pohovce v pracovně svého otce. Teď, když se mohl rozhodnout, jestli tu bude spát, nebo ne, mu způsob jeho nocování najednou přišel jako zajímavé kempování.

Vstal z pohovky a sešel do přízemí. Byl tu slabě cítit zemní plyn – ne neverčí moč –, ale nijak znepokojivě. To bylo určité plynovým sporákem, možná lehce unikál zapalovací plamínek. Tapety nad sporákem zůstaly po jedné dávné kuchyňské nehodě ožehlé – vzpomněl si na sestřin experiment s fritováním krocana.

Vedle dveří do spíže objevil místo, kde jejich rodiče vodorovnými čarami propiskou a fixem pravidelně zaznamenávali růst obou dětí. Přestali s tím někdy v době, kdy začali on a Wendy chodit na střední. Nejspíš už odmítali snášet ponížení způsobené pravítkem přiloženým k vrchu hlavy a vším kolem toho. Už si nevzpomínal.

Starý rodinný dům v něm žádnou nostalgii nevzbuzoval. Při pohledu na ty čáry se ale přeci jen neubráníl lehkému vzdušnému pocitům. *Rick: 2. března 1985 – 125 cm... Rick: 14. listopadu 1992 – 160 cm...* Nejrychleji rostl mezi sedmým a čtrnáctým rokem, jak se ze značek dalo jasně rozeznat. Zanedlouho tu ale nic z toho už nebude. Tapetu strhnou, stěna dostane nový nátěr. Zmizí také

hnědá skvrna od ohně v kuchyni a všechny důlky a škrábance, kterými byl dům, v němž vyrostly dvě děti, poznamenaný.

Zhasl světla v přízemí a vyšel zpět do patra. Nastavil teplomet na maximum a zachumlal se na kožené pohovce do spacáku.

Když ho probudilo zavržení, byla stále ještě hluboká noc.

Otevřel oči. Jediné světlo do pokoje přicházelo od pouliční lampy stojící venku na Claytonské. Měl pocit, že hluk zaslechl odněkud zevnitř domu. Možná ze spodního patra.

Někdo na schodech?

Čekal, poslouchal. Dům byl starý a odjakživa vydával nahodilé, podivné zvuky, jak se jeho dřevěná konstrukce během dne přizpůsobovala teplotě. Jako starý člověk, který ztuhle usedá do křesla. V noci, kdy vše ztichlo, byly zvuky o to víc nápadné. Nejspíš slyšel právě takové zaskřípání.

Přetočil se na druhý bok a zavřel oči. Kožená pohovka při tom pohybu tlumeně zavržala.

Pak se to ozvalo znovu, tentokrát bez nejmenších pochyb od schodiště. Zvuk těžkého, opatrného došlápnutí. Byl si tím jistý.

Posadil se. Cítil jak se mu rozbušilo srdce. Vyklouzl ze spacího pytle a měkce, tiše se postavil. Naslouchal.

Další zavržení.

Znělo to, jako by se ten zvuk ozval přímo za zavřenými dveřmi do pracovny. Rick se naboso opatrně – podlaha tu vržala stejně jako prkna na schodech – vydal přes místnost k otcově stolu. Pátral po nějaké zbraň, nebo alespoň po něčem, co mu mohlo jako zbraň posloužit. Pod plastovým obalem proti prachu tu překážel otcův starý počítač IBM. Vytáhl prostřední zásuvku stolu. Hledal něco těžkého, nebo ostrého. Nůžky, nůž na papír, sešívačku... Nic tu nebylo. Jen pár starých tužek. Ostrá tužka by mohla posloužit jako zbraň, ale jen nablízko, pokud by k něčemu došlo. A tomu by se rád vyhnul.

Pohled mu padl na bronzovou bystu stojící za počítačem. Šlo pravděpodobně o portrét jednoho z otcových idolů, nejspíš Henryho Davida Thoreaua. Nebo to byl Ralph Waldo Emerson? Popadl ji, chladnou a masivní, a po špičkách se přesunul ke dveřím do pracovny. Pak znehybněl a čekal, až se zvuk ozve znovu. Napadlo ho, že by mohl rozsvítit stropní světlo. Pak si to ale rozmyslel.

Uslyšel to znovu. Že by pubertáci z Rindge and Latin? Ti by se po domě neplížili. Navíc se do domu vlámou, jen když si jsou jistí, že uvnitř nikdo nebydlí. Dělali by rámus. Byli by opilí a bujaří.

Tohle ale byly opatrné, kradmé kroky. Poodstoupil kousek od dveří. Pokud někdo dveře do pracovny otevře, vrhne se na něj a vezme ho po hlavě bronzovou bystou.

Čekal. Dýchal pomalu a potichu. Ozvalo se další zavržení. Zdálo se mu, že méně hlasité než to předchozí. Srdce mu bušilo. Napnul uši ještě o něco víc a snažil se zjistit, odkud zvuk přichází. Dospěl k závěru, že odněkud shora. Vrzání teď přicházelo od stropu – pravidelné a tlumené. Zvuk starých, rozpraskaných podlahových prken protestujících pod tíhou čísi nohy.

Ať už byl v domě kdokoli – a někdo tu určitě *byl* –, vystoupal právě po schodech do druhého patra.

Rick rytmicky dýchal a poslouchal. Zvuk byl teď zas o něco tišší.

Vetřelec byl v patře nad ním.

Otočil koulí na dveřích a pomalu, plynule je začal otevírat, připraven pohyb při prvním náznaku zavržení zarazit. Pootevřel je jen natolik, aby se jimi mohl protáhnout. Neodvažoval se riskovat, že při dalším pootevření zaskřípou a prozradí ho.

Když se ocitl na chodbě, znehybněl a třicet vteřin jen naslouchal. Trvalo to celou věčnost, ale chtěl mít jistotu, že zvuky skutečně přichází shora a ne ze stejného patra. Hrudník měl stažený, dýchal rychle a mělce.

Zvuk opravdu přicházel z podesty nahoře. Slabé, pravidelné vr-zání dřevěné podlahy pod těžkými kroky. Opatrnými, ale jistými.

Rick věděl, které schody vržou a které ne. On a Wendy mívali ložnice ve druhém patře, takže po schodech, u kterých stál, vyšel a sešel snad milionkrát. Plížil se po nich pokaždé, když se na střední vracel uprostřed noci domů, někdy opilý, jindy zkouřený. Moc dobře věděl, jak se nahoru dostat bez jediného zavržení. Dokázal by to i se zavázanýma očima.

Jeff to není. Neplížil by se po domě, alespoň ne teď, když ví, že tu Rick je. Nebo ano?

Co když to je Jeff?

Viděl ty peníze, ale nijak se o nich nezmínil, zatím. Možná se vrátil, aby se podíval, jestli v domě nejsou schované ještě nějaké další. Pak ale Rickovi došlo, jak je to absurdní. Peníze byly ukryté za zadní stěnou skříně. Pokud by někde měly být nějaké další, nacházely by se na podobném místě, někde za sádrokartonem, a člověk by se k nim musel probourat. Ne, nebylo možné, aby se mu Jeff teď, ve dvě ráno, plížil po domě.

Tak kdo to je?

Rickovi se myslí mihla paranoidní představa. Někdo ho přes všechnu jeho opatrnost uviděl táhnout tu hotovost. Ale kdo? Sledoval ho snad od samoobslužného skladu až do jeho domu? Kdo ho tam ale mohl vidět? Jedině snad ten kluk s dírami v ušních la-lůčcích. Jenže ten se na něj sotva podíval.

Možná ho zahlédl někdo ze sousedství, když odnášel tašky s bankovkami ke kufru auta. Většinu sousedů kolem už teď neznal. Možnost, že ho někdo sledoval, někdo se zločineckými sklony, někdo dostatečně drzý, aby se vloupal do jeho domu, se nedala tak úplně vyloučit. Třeba se někomu dostal do ruky klíč od jeho předních dveří. Nebo se sem už dřív někdo vlámal a přišel na to, jak to provést rychle a tiše. Třeba nějaké děcko ze střední.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc ho přepadal pocit úzkosti. Jestli má něco udělat, musí to udělat hned.

Pevně sevřel bronzovou bystu a vyrazil nahoru po schodech – došlápnout na okraj prvního schodu, pak na zadní část druhého, vyhnout se hlučným místům, kde se prkna působením času zkroutila nebo smrštila, nebo obojí. Oknem pronikalo bledé světlo měsíce. Podíval se k vrcholu schodů, ale nikoho nespapřil.

Pod nohou mu zasténalo prkno a zmrazilo ho uprostřed pohybu. Ani se nepohnul a poslouchal. Nahoře stále tiše, pravidelně vrzaly čísi kroky na dřevěné podlaze.

Nehlučně vystoupil ještě o několik schodů výš. Čekal a naslouchal. Ještě dva kroky, a konečně dosáhl podesty ve druhém patře.

Oči se postupně přizpůsobovaly šeru, jež tu panovalo. Zapátral očima po nějaké siluetě, ale nikoho neviděl.

„Tak dobrá,“ řekl. „Ať je tu kdokoli, vylezte ven.“

Zvedl do výšky paži, ve které třímal bronzovou bystu. Byl připraven s ní v případě nutnosti máchnout, stejně jako byl připraven útok zastavit, pokud by se z vetřelce vyklubal jen nějaký vylekaný, provinilý středoškolák.

Ze tmy cosi vyrazilo a udeřilo ho do břicha, až se bolestí zlomil v pase. Svalil se na zem a udeřil přitom hlavou o prkennou podlahu. Bysta mu se zaduněním vypadla z ruky. Ucítíl v ústech krev, kovově slanou a teplou. Hlučné kroky za zády. Pokoušel se popadnout dech, ale úder na solar plexus ho ochromil neuvěřitelně pronikavou bolestí. Měl pocit, jako by mu někdo seděl na žebrech. Nemohl dýchat a plival krev. Pak zaslechl, jak někdo probíhá kolem něj a s dusotem se řítí dolů po schodech.

Ze zdola se ozval třesk a zuchnutí a pak hlasité bouchnutí dveří. Vetřelec byl ten tam.

Rick věděl, že teď už nemá na výběr. Musí odtud zmizet.